

STICHTING
MEENSEL-KIEZEGEM '44
www.meensel-kiezegem44.be

NIEUWSBRIEF 25 - DRIEMAANDELIJKSE UITGAVE - OKTOBER 2007 - JAARGANG 6

MET VERSLAGENHEID VERNAMEN WE HET
OVERLIJDEN VAN ONS BESTUURSLID EN NAMEN MET TREURNIS AFSCHIED VAN

ALFONS CRAENINCKX

WE HEBBEN NOG ZOVEEL PLANNEN
EN WILLEN NOG ZOVEEL DOEN
MAAR ZONDER FONS ZAL ONZE WERKING
NOOIT MEER ZIJN ALS TOEN...

IN DEZE EDITIE:

IN MEMORIAM (p2) - VOORWOORD (p3) - BREMEN (p4) - REISVERSLAG 10E
HERDENKINGSREIS (p5) - 63 JAAR LATER (p10) - LERARENKAART (p11) - NORMANDIË (p11)
VAANDRIG JAN (p12) - GETUIGENISSEN (p13)

IN MEMORIAM

Tieltse doodsklokken luidden... Wat bleek? Alfons Craeninckx overleden. We hebben een goede en joviale vriend verloren. Onherstelbaar verloren. Alfons Craeninckx is niet meer.

Hoe broos het leven is, werd ons nog maar eens duidelijk bewezen met dit onverwachte overlijden. Heel pijnlijk te beseffen dat het nooit meer zal zijn zoals vroeger. Op donderdag (13 september 2007) hebben we nog samen, Fons en ikzelf, een langdurige babbel gehad. Immers Alfons was vriend aan huis. Het ging vooral over de aanstaande zondag: de grote ontmoetingsdag van de 10^e Herdenkingsreis-reizigers. Uiteraard was hij geïnteresseerd in het voorbije verloop en de nieuwe locaties die we in Noord-Duitsland hadden aangedaan. Een gezellige babbel die hem wellicht een laatste voldoening heeft gebracht. Ik beseef nu dat dit de afscheidsmomenten waren van een jeugdvriend, een medewerker, een gedreven vrijwilliger, een pionier van de Stichting Meensel-Kiezegem '44.

Alfons was bezorgd over de goede werking van de Stichting. Per slot werden dan ook afspraken voor de aanstaande zondag 16 september 2007 gemaakt – dag waarop we een fantastische groep mensen zouden ontvangen met reisfoto's en aanvullende verhalen. Alles was best geregeld. Ter zake was hij maniak: beginuur, werkverdeling enz. Niets liet vermoeden dat vrijdag 14 september 2007 de dood hem opwachtede.

Een hoop jaren geleden, in 1995 om precies te zijn, stonden we bij hem op de stoep met een klein verzoekje: meewerken met de Filmgroep voor de realisatie van een docudrama over de zaak Meensel-Kiezegem. Immers Alfons was, samen met zijn broer, het eerste oorlogsweskind. Zijn vader August Craeninckx werd op 1 augustus 1944 's morgens in alle vroegte, bij de eerste razzia, in de nabijheid van hun woning geëxecuteerd.

Onnodig te zeggen dat hij meesterlijk in verschillende scènes van de film is opgetreden. In zoverre zelfs dat in 2005 de Duitse journaliste Katinka Schröder hem heeft aangezocht, om getuigenis af te leggen in haar Duitse versie met een spraakmakende prent: "De lege graven van Meensel-Kiezegem". Ook Raymund Gaebelein uit Bremen wilde persoonlijk zijn pakkend verhaal kennen.

Het heeft ons intussen getroffen in de overledene, met welke ernst hij steeds in zijn omgang is geweest: een werkkraft waarop we konden tellen. Op de meest ongepaste uren voor anderen kon hij zich spontaan aanbieden. Het zijn deze momenten en de schone prestaties die in de herinnering zullen blijven naleven. Een groot pak vrienden die hun deelname op de begrafenisplechtigheid zijn komen bevestigen, zijn het onweerlegbaar bewijs dat Fons nooit vergeten zal worden.

Een onverbreekbare band met de Stichting maakte hij duidelijk met zijn stipte aanwezigheid op elke vergadering of activiteit. Altijd als eerste op het appél, steeds als laatste naar huis: de vroege vogel bij elke opbouw van tentoonstellingen en accommodaties. Hij was het type van de uitgesproken vrijwilliger: onbaatzuchtig en enthousiast, niets te veel.

Zulke mensen kan men niet missen.

Fons is ten grave gedragen op 22 september na een kortstondige opname in UZ Leuven. Straks op 28 februari 2008 zou hij 68 worden. Wij nemen afscheid met overvolle herinneringen van een goed mens. Een onvergetelijke vriend die het vandaag enkel kan stellen met een welgemeend Dank U.

Wij bieden andermaal langs deze weg de achtbare families onze deelneming aan namens het bestuur, vrienden en sympathisanten van de Stichting Meensel-Kiezegem '44.

*Guido Hendrickx,
Voorzitter*

VOORWOORD

Waarde Lezer,

Met andere ogen: de titel van een Duitse verslaggeving over onze werking, onze 10de Herdenkingsreis en ons medevieren te Bremen - 60 jaar VVN

Sta mij toe, onder dezelfde titel het voorwoord van deze 25ste Nieuwsbrief te brengen.

Sedert 1995 laat zich rond de zaak Meensel-Kiezegem een groep gemotiveerden en geïnteresseerde enthousiastelingen bewegen, door die steeds weerkerende en enige gedachte: nooit vergeten. Gegroeid uit de Filmgroep, geworden tot de Stichting Meensel-Kiezegem '44. Met onbaatzuchtige gedrevenheid en bewust dat een beweging voortgang moet maken, presenteren zij gaarne een nieuwe uitgave en straks een nieuwe jaargang van de Nieuwsbrief.

De Stichting Meensel-Kiezegem '44 wil de band zijn, om de betrokken gemeenschap te ondersteunen, om langs vele goede woorden die we mogen delen, duidelijk te maken dat het herdenken nog lang niet tot het verleden mag behoren. Anderzijds wat tot stand is gekomen beter te leren waarderen. Vanuit het buitenland, vooral vanuit Duitsland wordt ons dit geleerd. Wij blijven het belang van de geschiedenis voor de toekomst onderlijnen. Zonder geschiedenis hebben we geen wortels. Zonder wortels kunnen we niet overleven. Wereldwijd raakten we bekend via internet, via links, via onze nieuwsbrieven, via onze herdenkingsreizen, via de deelname aan uitzonderlijke projecten, via het mierenwerk inzake opzoeken en persoonlijke correspondentie... In menig land werd en wordt onze website onder de aandacht gebracht.

Een succes dat we graag relativeren: het is het beleven van een beweging die ons de vrede geeft, die niets of niemand ons kan schenken. Een onwaarschijnlijke maar rijke berusting die neigt naar traditiebeleving. De kracht van mensen samen. De kracht die het gewicht in de schaal legt om vaak creatieve oplossingen te bedenken voor problemen die een ander als een echt probleem catalogeert: "Er geweest zijn, kampen bezoeken, oorlogssites vinden werkvloeren van dwangarbeiders bloot leggen, enz." Het lijkt moeilijk en onoverkomelijk, en toch. Wij lijken er steeds versterkt uit te komen. Kijken we maar even naar de rol van de Stichting in het geheel van activiteiten rond het project Wereldvrede en Verdraagzaamheid & De rechten van de Mens. Deelname aan de projectdagen te Lier en Wemmel, tentoonstellingen te Leopoldsburg en Puurs met uitbreiding van de vriendenkring. De medaille heeft een keerzijde: scherpe en genuanceerde oordelen en beoordelingen leren ons het eigenbelang en de eer van "groten" kennen waarmee men kleine en kwetsbare mensen voelbaar kan treffen door niet nagekomen beloften.

"Wij ploegen voort" zuchtte Boerke Naas. Net als wij. Per slot van de rekening heeft het ons verwonderd hoeveel bewegingen er bezig zijn met het invullen van opdrachten in heel wat vredesprocessen. Samen hebben we iets te zeggen omdat we tussen de mensen staan en alzo het model van vredesbeleving overeind houden. Deze medaille heeft ook een keerzijde. Een zaak staat vast: het heet toch allemaal zo mooi en acceptabel... net een kaartspel met slechte kaarten en niemand die eens een extra troef uit de hand geeft of in handen wil stoppen. Onredelijke eisen kan je niet zo maar opruimen.

Onze 10de Herdenkingsreis was andermaal een pleitbezorger met veel inzet en betrokkenheid vanwege de medereizigers en het vrijwilligersteam dat de Stichting uitmaakt. Een vierdaags engagement met laaiend succes. Een opsteker die aantoont dat de inzet van mensen voor vrede en verdraagzaamheid in de omgeving gewaardeerd wordt. Met projecten als deze reizen wordt het meest tastbare bewijs geleverd hoe mensen het verschil kunnen maken. Effectieve en efficiënte aanpak maar vooral getroffen worden door de bijzondere tussenkomsten en het kennis maken met personaliteiten: de burgemeester van Bremen, projectleiders in Meppen-Versen, of de geanimeerde kennismaking met Papenburg, het verschrikkelijke Wöbbelin, Ludwigslust, Bergen-Belsen, het niet meer te herkennen en vernieuwde Neuengamme e.a. Een bijzonder compliment aan Andreas Laphönn en directeur Garbe te Neuengamme. De hulpvaardige en lieve Christine mag er wezen. Raymund Gaebelein weze geprezen. De verslaggeving op de volgende bladzijden hierna spreekt boekdelen.

Het groepsgevoel was groot. De solidariteit daadwerkelijk. Was het dan toch een pelgrimstocht? Ik heb zo de indruk. Immers pelgrims gaan zelden alleen op weg, zeg maar nooit alleen. Herinner je onze opvallende aanwezigheid op de viering in Bremen. Vandaar al de belofte van sommige: een volgende maal zal ik er weer bij zijn. "Ik voel mij immers een ander mens" schreef iemand ons. Dat was ook mijn slotwoord toen we afscheid namen bij het nachtelijke reiseinde. Grote vraag: bestaat er niet iets als een wezenlijke band? "Kunnen we er nog ooit een eind aan breien?" Telkenmale zijn er nieuwe elementen, nieuwe mensen die er een nieuwe dimensie aan geven. Wellicht met andere ogen bekeken. Nooit vergeten dus.

Guido Hendrickx
Voorzitter

HERDENKINGSREIS 10

Herdenking in Bremen 2007

Toespraak van onze voorzitter Guido Hendrickx op de academische zitting ter gelegenheid van de 60ste verjaardag van de Bond van Antifascisten in het Bambergerhaus te Bremen in aanwezigheid van de Oberburgemeester en talrijke personaliteiten en meer dan 200 aandachtige toehoorders op 23 augustus 2007.

Het vieren van verjaardagen en een zestigjarige viering als deze van vanavond is niet alleen feesten, het houdt ook een opdracht in. Het betekent altijd een beetje afscheid nemen van een periode waarnaar met nostalgische en herinnerende gedachten en fierheid wordt gekeken. Dat betekent evenwel dat er geëvalueerd wordt en dat de toekomst in het vizier wordt genomen. Ik herinner mij de woorden van Stef Bos met zijn lied en zijn refrein:

“Altijd als je denkt ‘dit is het einde’, sta je aan de grens van wat begint”

Dat is precies wat hier ook is gebeurd 60 jaar geleden. Men stond aan het begin van wat Duitse toekomst heette. Een toekomst getekend door een Naziverleden. De oorlog was voorbij. Menselijk leed was niet vergeten. Gegroepeerd als “Nazi-vervolgenden” veranderden hun pioniers van introverte angsthazen tot extravagante manmoedigen met een passionele bezigheid en een onvoorstelbare dynamiek. De bedreigingen van herhaling en het herbeleven sterkten hen om door te gaan in een strijd tegen fascisme. Deze gemeenschap van Vervolgden stak als ‘t ware een grens over om te beletten dat zulke waanzinnige mensengeschiedenis nog ooit mocht herbeginnen. Met verzet en protesten die de wereld veranderen, geconcretiseerd in onzichtbare triomfen die onopvallend zichtbaar worden door een terugblik op de geschiedenis.

Pioniers, werkers van het eerste uur, vrijwilligers en sympathisanten van vandaag, niemand kunnen we onsterfelijk maken. Maar hun moeizaam werk kunnen we onvergetelijk maken. Onvergetelijk... het bewijs wordt vandaag geleverd, na 60 jaar.

Toekomst was het ook voor de Stichting wanneer wij daadwerkelijk besloten op zoek te gaan naar sporen van meer dan 60 dorpsgenoten, slachtoffers van het Naziregime, vermoorden en achtergebleven op diverse kampplaatsen. Een zoektocht na fatale dodentransporten. Neuengamme bleef de hoofdbroek sinds 1998. Bremen was de grote onbekende in ons opzoekingswerk. Tot we in 2002 onverwacht contact kregen met voorzitter de heer Raymund Gaebelein die hulpvaardig uitnodigde, precies vijf jaar geleden. De eerste brieven, de eerste berichten langs het gastenboek op onze website. Zijn belangloze inzet en tussenkomsten, aanwijzingen & communicatie hadden als resultaat:

- een confrontatie met verbijsterende ontdekkingen
- de stad Bremen doorkruisen naar vervloekte werkvloeren
- het bezoeken van verzorgde begraafplaatsen
- Gröpelingen, Bloementhal, Farge, Schutzenhof, Osterholzerfriedhof, en zo meer als vaste halte
- een aparte communicatie met jongeren en scholen

Gandeweg kreeg het onbekende voor ons een gezicht. Een ommekeer in onze belevingsmomenten Bremen werd een stopplaats op de jaarlijkse herdenkingsreis. Bremen, waarlangs we eertijds zijn toegetreden met een verzoenende houding, is vandaag de voordeur waarlangs we meerdere regiolocaties konden bezoeken. Ondertussen zijn we bewust van de helende kracht van deze ontmoetingen, vooral de contacten met de nog resterende rechtstreekse getuigen. De groeistrategieën van beiden verenigingen maken dat we vandaag kunnen vieren (feesten) als vrienden met als onvoorwaardelijke stimulans: samenwerken aan de antifascistische gedachten en tevens waakzaam blijven over democratie en vrijheid.

Mijnheer de Voorzitter, beste vriend Raymund Gaebelein, gefeliciteerd met de 60ste Verjaardag van de Vereniging der Vervolgden. Bedankt in mijn persoonlijke naam en in naam van de Stichting voor de uitnodiging hier vanavond. Onze 10^e Herdenkingsreis zal met deze een onuitwisbare herinnering meedragen. Wij weten dat onze tijd hier beperkt is. Hier aanwezig te mogen zijn is een grote erkenning en een geschenk aan de Stichting Meensel-Kiezegem '44

Met respectvolle dankbaarheid verdient dit dan ook een diepe buiging.

Dank u voor alles.

HERDENKINGSREIS 10

Reisverslag Donderdag 23 Augustus '07

Het werd deze maal een moeizame start, alhoewel we bijtijds vertrokken, waren er toch enkele hindernissen te nemen. Wij stelden o.a. vast dat de ons beloofde reisbrochures en boeken niet aanwezig waren en besloten dan maar, zoals alleen Hagelanders dat kunnen onze plan te trekken. Tom had de volledige tekst op z'n laptop en dus was het wachten tot in het Emslandmuseum in Papenburg waar het personeel van Directeur Kurt Buch zo bereidwillig was ons te depanneren en zo kwam het toch in orde en konden wij even later de brochure overhandigen aan onze medereizigers.

In de bus zagen we, "De lege graven van Meensel-Kiezegem". de film van Katinka Schröder. Spontaan was er vraag naar een kopie. In Versen begaven we ons naar het kerkhof, helemaal afgelegen langs een veldweg. Daar ontmoetten we de sympathieke hulpvaardige heer Kurt Buck. Van uit Versen werden 4 dorpsgenoten-slachtoffers overgebracht naar het kerkhof te Meensel, namelijk: Daniël Debrier, Jos en Oktaaf Natens en Frans Pasteyns. Romain Morren stierf ook in Versen maar er is geen melding van overbrenging. Aan het sobere monument op dit kerkhof legde de zoon van Oktaaf Natens, Louis, er namens de Stichting Meensel-Kiezegem '44 een bloemenkrans neer. Het meest gepaste lied was hier wel "De Moorsoldaten" door het Sint-Mattheuskoor en de "Brabançonne", gespeeld door Fons Stas op het Meenselse kerkorgel. Zo beleefden wij een stukje Meensel op een afgelegen kerkhof ergens in de Emslanden.

Van daar ging het naar DIZ (Documentatie- en Informatiecentrum) te Papenburg. We werden er hartelijk ontvangen met koffie en heerlijke cakes. Het museum zelf is een oord van bezinning en efficiëntie: Sober en niet gericht op valse effecten, maar de realiteit tonend zonder franjes of onnodig effectbejag. De tentoonstelling over kunst in gevangenschap was zeer uitzonderlijk en verrassend: in gevangenschap verwacht men niet direct deze uitingen van hoogstaande en ook volkse cultuur. Er lag ook een enorme rotsblok met een ingebeiteld hakenkruis en de runen van de SA. Kurt Buck legde ons uit dat deze stenen overal te vinden waren waar de SA de wacht hield bij de gevangenen. Toen de tijdschriften en interessante boeken aangekocht waren, ging het richting Bremen. In het "The Cruise Café Hotel", werden we hartelijk ontvangen en mochten meteen aan een versterkend en welgekomen avondmaal beginnen. Lang duurde deze pret niet want Oktaaf was ons al aan het opjagen om naar de bus te gaan, en te vertrekken richting Bambergerhaus waar de Zestigste verjaardag van de VVN plaatsvond. Alhoewel we een half uur te laat ter plaatse waren, door de vele lage bruggen van de spoorwegen in Bremen, was onze gastheer Prof. Raymund Gaebelein, duidelijk gelukkig dat we er waren. De muziek van Argus klonk zo overtuigend dat wij onmiddellijk een cd wilden aanschaffen: zuivere muziek, heerlijke stemmen en een uniek samenspel van verzetsliederen en eigen werk. (De geïnteresseerden voor deze cd kunnen nog steeds bij Tom Devos terecht.)

Professor Gaebelein hield een korte openingstoespraak waarna onze voorzitter Guido Hendrickx zichzelf overtrof in een rede over onze medewerking met de Bremense Antifascisten (zie p4 in deze nieuwsbrief de toespraak van de voorzitter). Een overtuigde Öberburgemeister van Bremen schetste ons de werking en de moeilijkheden van een grote stad om het tij van neofascisme te keren. Hij stelde dat dit geen neofascisme was, maar net hetzelfde als oude fascisme van vroeger, dat overal de kop op steekt. Het was dan ook verdiend dat hij meermaals onderbroken werd met een spontaan applaus. Heinrich Hannover, advocaat, bracht ons op de hoogte van de geschiedenis van het antifascisme in Duitsland. Verbijsterend was hoe zij steeds op weerstand stuitten en toch het hoofd boven water hielden. We waren wel verwonderd dat er daar, zoals bij ons, geen gewoonte wordt gemaakt van het besluiten van een zitting als deze van een receptie aan te bieden. Bourgondiërs als we waren misten we dat wel. We maakten dat zelf goed in de gezellige bar en op het terras van het hotel.

Daar bleven we met de drie fietsende Eikels, die zelfs voor ons in het hotel waren beland, avonturen en anekdoten uitwisselen (elders in de nieuwsbrief meer hierover)

Op het kerkhof van Versen:
Guido Hendrickx, Louis Natens & René Cauwbergs.

HERDENKINGSREIS 10

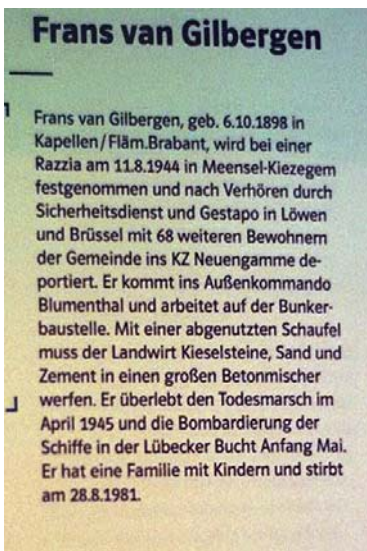
*Vrijdag 24 Augustus '07
Schützenhof*

We wisten van de vorige avond onder welke brug we moesten rijden en zo waren we dan bijtijds aan Schützenhof. De "Eikels" waren ondertussen met hun vehikels vertrokken richting Neuengamme en Bergedorf. Langs een gedeelte van de weg waarlangs de gevangenen destijds naar de A.G. Weser sukkelden wandelden we tot aan onze gedenkplaat. De bloemen werden neergelegd door Georgette Lowies. We stapten even naar de desolate plaats waar het kamp in werkelijkheid was. Veel blijft er echter niet meer van over. Bij het terugkeren kwamen we twee Nederlanders tegen waarmee voorzitter Guido de avond ervoor had kennisgemaakt. Eén van hen had een dichtbundel van een collega-gevangene bij zich en las ons een paar gedichten voor. Hijzelf had als 19-jarige gewerkt tussen de verschillende kampen met een voertuig waarmee hij de verbinding en het transport moest verzorgen tussen de diverse oorden.

Na deze interessante confrontatie namen wij een groep van VVN-mensen mee naar Farge.

Farge

Bij de administratie van de Marine bleek de aanvraag van Raymund Gaebelein zoek. Na enig gepalaver met de wachtpost hielden we vooraf een plechtigheid aan het monument 'Vernichtung durch Arbeit'. Marianne De Mol en Agnes Van de Gaer legden als afgevaardigden van het gemeentebestuur van Tielt-Winge een krans neer in naam van de Stichting, waarna 2 gedichten werden voorgedragen door Ina Stabergh & Raymund Gaebelein uit de dichtbundel 'Neuengamme, ik kwam terug': 'De bossen van Bremen' en 'De bunker van Farge'. Ondertussen daagde er onderofficier van de Kriegsmarine op. Daar er een nieuwe commandant was moesten de regels strikter worden toegepast. De aanvraag van Raymund Gaebelein was blijkbaar te vroeg ingediend en nergens meer in de computers te bespeuren. Na een onderonsje van zeeman tot zeeman konden we, mits het afgeven van onze identiteitskaarten en het in acht nemen van film- en fotoverbod, wat de professor wel aan zijn laars lapte), toch binnen in de bunker.

Achteraan het depot was de tentoonstelling over Farge en de Bunker aangebracht. We gingen in het tweede, gevaarlijke, gedeelte, waar duidelijk de bomaanslagen te zien zijn en waar we de werking van de sluizen en het maken van de U-boten XXI uitgelegd kregen. Er is echter nooit één van die nieuwe types, waarvoor de bunker werd gebouwd, uitgevaren. Dus heeft dit enorme gedrocht "gelukkig" geen nut gehad en is het de zoveelste blijk van de totale waanzin van de nazi-doctrine. De tentoonstelling zelf leek ons interessant genoeg om er wat langer te verwijlen. Wij vonden er ook de gegevens van Frans Vangilbergen terug.

Anekdote bij aanhouding:

"Op de koer in Kiezegem zag ik mensen van het dorp waarvan ik dacht dat ze ook waren aangehouden. Het duurde niet lang of ik stelde vast dat ze meededen met de Duitsers. Ik verschoot daarvan. Van sommigen wist ik het wel."

In Farge.

"Wij sliepen soms in open lucht. Als het dan fel regende kregen we een soort vuile bache. Die was niet voor één man, maar moest gedeeld worden. Ik had om te scheppen eerst een goede schop, maar die werd gepikt. Ik kreeg daar slaag voor en ze gaven me een versleten schop. Wij moesten in grote betonmolens (toen waren die groot voor die tijd) kiezel, zand en cement smijten. Water kwam van de Weser, denk ik. De bewakers konden zich geweldig kwaad maken. Naar 't schijnt kregen die naar hun voeten van de ingenieurs als het mengsel niet goed was. Die werkten dat dan uit op ons. Soms moesten we ook ijzeren baren dragen. Eten moest rap gaan (als er iets was). Drinken deden we van het water dat in de beton werd gebruikt. Dan moet ge niet verschieten dat er op de duur ziektes waren, lijk tyfus bijvoorbeeld."

HERDENKINGSREIS 10

Cap Arcona e.a.

"Ik weet niet meer juist of ik vertrokken ben uit Farge of uit een ander kamp. We hebben een stukske met de camions gereden en moesten dan te voet gaan. In een stadje kwamen

er bij die in Meppen enzo gezeten hadden. Ik heb er geen van Meensel gezien, alhoewel er wel nog in Farge hadden gewerkt. In Neustadt denk ik dat we op de Athen moesten. Die voer met ons tot op de Cap Arcona. Ik "traineerde" wat en zo kon ik in een goede plaats geraken. De dag erna kwamen ze ons daar halen omdat er zogezegd teveel volk was op dat schip. Ik was niet goed gezind, want wij dachten dat ze ons naar Zweden gingen brengen en dan waren we daar vrij. Ik moest mee terug en ben zo ontsnapt aan de bombardementen op Cap Arcona. Ik heb nog wat verstopt gezeten aan de kant. Hoe ik daar belandde? Ik zou het niet meer weten, wij volgden mekaar lijk schapen doen. Uiteindelijk arriveerde ik langs Duitse burgers (die ons hielpen) bij de Engelsen. Ik geloof ook dat ik ook langs Rheine ben teruggekomen. 't Is al een tijdje geleden. Bij Piejje (Pittomvils) vertellen we er nog over, maar tegen de meesten wil ik niks zeggen. Ze geloven toch altijd eerst de 'stoeffers', die dikwijls bijna niks hebben meegemaakt."

Blumenthal

Hier vonden er voor het derde jaar op rij, ondanks de protestbrief van Raymund aan de verantwoordelijken, dezelfde woestenij terug: onzuivere stenen, woekerend onkruid en graszoden tussen de plaveien gaf het geheel een verwaarloosde indruk. Wanneer Raymund de vraag aan de burgemeester van Blumenthal richtte, antwoordde deze: 'Met u wil ik niet praten!', een smet op de fijne samenwerking die wij voor de rest met de Duitse vrienden hadden. Wij stonden wat later met hen hand in hand bij het Europese volkslied.

Zaterdag 25 Augustus '07

Neuengammedag

Toen we aan het KZ Gedenkstätte arriveerden kwam vriend Andreas reeds van bij ons beeld waar hij alles had gecontroleerd. Directeur Detlef Garde leidde ons ook mee rond in deze "heilige" ruimte. Met veel belangstelling werd gekeken naar de maquettes van Neuengamme-kamp vroeger en nu. Ook naar namen op de lange witte lijsten en computer werd aandachtig gezocht. Freddy Duerinckx kreeg een verjaardagscadeautje van Detlef Garbe en ondertussen was een drietal naar de plaats van ons beeld vertrokken om alles in orde te brengen. Toen onze medereizigers aankwamen hoorde men in de verte Mozarts requiem. Tijdens het hijsen van de historische vlag speelde Evrard het "Ten Velde". De vlag werd gehesen door vier oorlogswezen: Leona en René Cauwbergs, Freddy Duerinckx en Jef Van Goidsenhoven. Voorzitter Guido Hendrickx leidde op pakkende wijze deze korte plechtigheid in. Na het gedicht 'De Wanhoop van Meensel-Kiezegem' van en door Ina Stabergh bracht Raymund Gaebele in de Duitse versie. Gastspreker dr. Garbe belichtte vooral de intense samenwerking van de mensen van het KZ Gedenkstätte Neuengamme en de Stichting Meensel-Kiezegem '44. Hij stipte enkele hoogtepunten aan waaronder het oprichten van 'De Wanhoop van Meensel-Kiezegem' en dankte langs deze weg peter Alfred Vansina en meter Burgemeester Chris

Desaever-Cleuren. Hij sprak de hoop uit dat wij voor onze twintigste herdenkingsreis wel een grootse viering op touw zouden zetten. Hij beloofde alvast de totale medewerking van zijn personeel. De bloemen werden neergelegd door Freddy Duerinckx, geflankeerd door Louis Natens en Valère Van Gramberen. Besloten werd met een uitgebreide fotosessie met de hele groep, families, inrichters, oorlogswezen en de uit Bremen overgekomen VVN-leden. Op weg naar de "Klinkerwerke" legde René Cauwbergs nog een bloemstuk neer aan de enorme schoorsteen naast het beeld van 'De Gevallen Gevangene', een werk van Françoise Salmon. Andreas Lapphön wist ons alle details te vertellen over de indrukwekkende gebouwen van de 'Klinkerwerke'.

De familie Cauwbergs zorgt traditioneel voor de bloemenhulde aan het voormalig crematorium: Viviane, Leona & Sara Cauwbergs.

HERDENKINGSREIS 10

Ook mochten we weer enkele plaatsen bezoeken die nog niet toegankelijk zijn voor anderen. In restaurant Am Deich werd weer op de eigen sympathieke wijze een lekkere maaltijd opgediend. Alhoewel in laatste instantie nog dertien Bremenaars ons

onafgesproken kwamen vervoegen maakten de uitbaters er geen probleem van en was er een overvloed aan rantsoen. In Neuengamme zagen we dan op een overgebleven stuk muur van de grote gevangenis de geschiedenis van de twee penitentiaire gebouwen uitgebeeld. Andreas gaf de nodige duiding en leidde ons via het kanaal naar de SS-garages. Deze interessante tentoonstelling gaf een duidelijk neutrale versie weer van het ontstaan en het werk van de SS. Het nieuwe uitgebreide museum is in feite te omvangrijk om in twee uur en half te bekijken. Toch haalden de meesten er uit wat hen kon interesseren en sommigen besloten van ofwel individueel terug te keren of ons volgend jaar weer te vergezellen. De nieuwe expositie in de Walther Werke belichtte vooral het lot van de dwangarbeiders naast de gevangenenarbeid. We vernamen veel ongekende wetenswaardigheden over dit facet van de oorlog.

De ontroerende ceremonie aan het crematorium waar het dodenappél werd gehouden door René Cauwbergs en Freddy Duerinckx werd besloten met de bloemennederlegging door de familie Cauwbergs onder de tonen van 'The Last Post' door Evrard op trompet. Ook werd even halt gehouden aan de beestenwagen waar de voorzitter zijn slotrede uitbracht en eindigde met zijn gedicht 'Op herdenkingsreis gaan'.

Tijdens het avondmaal was er een overhandiging van een fles wijn aan de jarige Freddy en werd er een spontaan 'Happy Birthday' aangeheven. Bijna iedereen wilde de culturele busuitstap naar Hamburg en zijn spectaculaire Reeperbahn niet missen. Op het ritme van eeuwige Hamburger Freddy Quin zwierf de bus door de bahn met pittoreske etablissementen, terwijl gids Oktaaf de voor hem bekende plaatsen beschreef zoals de tijdens de tweede wereldoorlog gebombardeerde Sint-Nicolaikerk en de Sint-Michaelkerk.

In één van de vele gezellige zijstraatjes zorgde een (on)verwachte regenvlaag voor enige nattigheid bij een Diestse stadsdichteres en haar gezelschap. (ze moest maar niet ongehoorzaam zijn!)

Zondag 26 Augustus '07

Wöbbelin en Bergen-Belsen.

Op de laatste dag van deze lustrumreis was het vroeg appél. In Wöbbelin kregen we een warm onthaal door de nieuwe gids Ramona. Zij leidde ons rond op de gedenkplaats, en gaf uitleg over de geschiedenis en ook de renovatiewerken die daar momenteel gebeuren. (nieuwe ontdekkingen enz.) Hierna reden wij verder richting de plaats waar het voormalige kamp van Wöbbelin was, waar we een uniek monument kunnen bewonderen. Tot onze verbazing konden we zien dat er sinds vorig jaar weer een enorm stuk bijgelegd was. Aan de steen van dorpsgenoot- slachtoffer Evrard hield zijn familie Van Goidsenhoven een serene bloemenhulde. Gids Ramona ging nog even voor in het bos waar het voormalige kamp plaatsvond en toonde nog enkele belangrijke plaatse, waar nog druk aan gewerkt wordt. Volgend jaar zal er weer heel wat meer te beleven vallen.

Dan reden we richting Ludwigslust, wat we meteen herkenden van de documentaire "Het verschrikkelijke kamp van Wöbbelin" die daarvoor in de autobus te zien was. Ook hier kregen we een uiteenzetting van de gids, gevolgd door een herdenkingsplechtigheid van de familie Van Goidsenhoven. Vader Evrard is ook de enige van ons dorp die hier is omgekomen. Richting KZ Gedenkstätte Bergen-Belsen: Deze plaats is vooral bekend door Anne Frank, die hier samen met haar zus Margot aan tyfus stierf.

We namen tijd in het prachtig herwerkte museum, wandelden door de uitgestrektheid van het gebied, met zijn vele grafheuvels bedekt met parse heide.

Een laatste moment van bezinning was dit en een mooie afsluiter van deze tiende herdenkingsreis. Na een ludieke muziequiz in de bus (gewonnen door Agnes Van de Gaer) kwamen we rond middernacht in Meensel aan, namen afscheid en spraken af op onze reünie op 16 september in Huize Hageland.

Aan het monument te Wöbbelin was iedereen uitermate aandachtig bij de toespraak van onze voorzitter.

HERDENKINGSREIS 10

16 September: een mooie namiddag in Huize Hageland.

Marc Cauwbergs had weer gezorgd voor een prachtige tentoonstelling van de recente foto's van de 10de reis naar Neuengamme. Ook een deel van de film werd vertoond in het "Karhuis". Het was een komen en gaan van bijna al de deelnemers. Positieve reacties bleven niet uit en enkelen reserveerden al voor volgend jaar.

De datum werd vastgesteld op 21 tot 24 augustus 2008. Ook de gidsen Guy en Oktaaf hadden hun werk met enkele rondleidingen. (ze zullen het in oktober en november ook weer druk krijgen in het Hagelands Vredesmuseum).

Het zeemanskostuum van een matroos van de Cap Arcona, dat door Boris Vicca werd ontdekt, en dat hij in het museum tentoonstelt is naast het Joodse kussen en het laatste briefje van Ferdinand Duerinckx een derde hoogtepunt in deze uitgebreide collectie van items, die steeds maar aangroeit.

Enkele e-mail reacties deden ons ook plezier:

De reis zit er weer op... en het is goed geweest.

Bedankt aan het ganse bestuur om ons toe te laten dit mee te beleven.

Aangename momenten werden afgewisseld met zeer droeve.

Bij de afscheidswaarden van Guido beseftte ik dat wij inderdaad als een ander mens terug thuis kwamen.

Wat mij zeer aangenaam verrast heeft is dat in verschillende kampen zeer hard gewerkt is om de gebeurtenissen van toen aan het publiek kenbaar te maken. Moeite noch kosten zijn gespaard om de tentoonstellingen te vervolledigen en monumenten te verfraaien sinds mijn eerste kennismaking met de kampen 3 jaar geleden.

Het doet deugd te weten dat onze aldaar overleden ouders en grootouders hiermede voor eeuwig zullen herinnerd worden.

Marianne

~

Beste MK-44ers,

Bedankt voor de mooie dagen samen.

Zo zie je maar dat ieders inbreng, hoe groot of hoe klein die ook maar is, bepalend is om van buiten uit te horen en vooral om van binnenuit te voelen hoe goed het was.

Hier denk ik maar aan wat Jules, de chauffeur, zei: "...bedankt voor het stipt zijn..." Dit is misschien wel iets onnozel maar... neem het eens weg !? Met welk gevoel zouden we dan zijn thuisgekomen ??

Succes en groeten aan iedereen.

Groetjes, Evrard.

63 JAAR LATER

De Familie Goethuys op het kerkhof van Jammertal

Bij onze talrijke speurtochten in archieven en boeken vonden we een oplossing van een vraag die al een hele tijd onze aandacht trok: "Hoe komt het dat er maar één dorpsgenoot omgekomen is in Braunschweig?"

Dank zij speurneus Elke Zacharias, die hier een uitgebreid werk over publiceerde kwamen we meer te weten. E-mails en telefoontjes zorgden ervoor dat we ontdekten dat het enige slachtoffer van bij ons die een eigen graf had in Duitsland **Godefridus Goethuys** is. In augustus besloten dan dochters **Aline** en **Lea** met hun echtgenoten **Alfons Trompet** en **Frans Claes** die streek op te zoeken. Elke Zacharias zorgde via de Stichting Meensel-Kiezegem'44 voor verblijf en gidsing. De dochters van "Frie" bezorgden ons dan volgend relaas over deze ontroerende ontmoeting met het verleden.

In de Nieuwsbrief van oktober 2006 werd medegedeeld dat in het Duitse Salzgitter het graf van Godefridus Goethuys was ontdekt. Verbazing en ongeloof waren onze eerste gevoelens! Was er niet altijd beweerd dat ons vader, zoals talloze anderen, in een massagraf terecht was gekomen? Je zal begrijpen dat snel het plan rijpte om ter plaatse een moment van afscheid te gaan beleven.

Zo zijn wij op 27 & 28 augustus naar de buurt van Braunschweig gereisd. Je (Oktaaf Duerinckx n.v.d.r.) had er gelukkig voor gezorgd dat we terecht konden op de "Dienst gecshiedenis" van de stad. We werden er zeer hartelijk ontvangen door Elke Zacharias. Deze dame heeft ons uitvoerig over haar opzoekingswerk verteld en ons een hele namiddag rondgeleid

Zij bracht ons naar het Ausländerfriedhof Jammertal. Vader rust er in een eigen graf sinds 5 april 1945, als enige van Meensel-Kiezegem en als zeldzame Belg tussen de overige 2969 oorlogsslachtoffers die er een laatste rustplaats hebben gekregen. Wij stonden ook op de plaats waar hij samen met honderden andere gedetineerden dag na dag bommen en granaten moest helpen maken. We zagen tenslotte de ruimte waar hij (na tweemaal daags op klompen en in een armzalig plunje bij bar winterweer een vijftal kilometer te hebben gelopen) ietwat 'nachtrust' mocht genieten.

Nooit vergeten wij deze bijzonder emotionele namiddag! Wij menen een heel klein beetje te beseffen wat vader moet hebben geleden, en zeker niet alleen lichamelijk: Je bent in volle zomer, de oogst nog in het veld, uit je vredig dorpje weggerukt. In gedachten moet hij ongetwijfeld voortdurend thuis zijn geweest bij zijn vrouw en de 4 kinderen die hij zo plots in de steek had moeten laten. Is het misschien daaruit dat hij, ondanks alle ontberingen, de kracht heeft geput om het tot net voor de bevrijding van het kamp in de nacht van 7 op 8 april 1945 uit te houden?

Toen we Elke vroegen waarom zij zo gepassioneerd met het oorlogsverleden bezig is, antwoordde zij meteen dat de vele Duitse jongeren die dezelfde plaatsen kwamen bezoeken, onafgebroken moeten worden gewaarschuwd voor wat in het verleden is gebeurd. En om te onderstrepen dat dit geen ijdele woorden zijn, overhandigde zij ons een exemplaar van het programma van de herdenkingsplechtigheid die ieder jaar op 1 september (dit keer op Friedhof Jammertal) wordt gehouden. Dat programma toont, boven de slogans "Nie wieder Krieg" en "Nie wieder Faschismus", de foto's van enkele gedeporteerden en ...daarbij ook ons vader...

1. September 2007

In Salzgitter

**Nie wieder Krieg !
Nie wieder Faschismus !**

**15.00 Uhr
Gedenkveranstaltung
auf dem Friedhof Jammertal**

Es sprechen:

Jürgen Wipprich
Vorsitzender
DGB-Kreisvorstand Salzgitter

OB Frank Klingebiel (gegrüßet)

Elke Zacharias
Arbeitskreis Stadtgeschichte e.V. Salzgitter

anschl.: Ausstellungseröffnung, Führungen des AK
Stadtgeschichte über den Friedhof Jammertal und
Angebote zum Gespräch
terre des hommes, das Bündnis gegen Gewalt und
Freundenfölichkeit und „Salzgitter paßt auf“ beteiligen
sich mit Informationsständen

Antikriegstag 2007

**Nie wieder Krieg !
Nie wieder
Faschismus !**

In diesem Jahr werden am Antikriegstag die auf dem Friedhof
Jammertal begrabenen Zwangsarbeiter und KZ-Häftlinge im Mittel-
punkt der Gedenkveranstaltung
stellen. Der Samstagvormittag
wird in Kooperation mit dem AK
Stadtgeschichte durchgeführt.

DGB

Met herhaalde dank dat we dit alles door uw toedoen hebben mogen beleven, ook al dateren de gruwelijkheden van ruim 63 jaar gelden!

Aline en Lea 30.VIII.2007

LERARENKAART & NORMANDIË

Op de website lerarenkaart.be kan men de gegevens van het Hagelands Vredesmuseum ook terugvinden. Deze website is een initiatief van 'Klasse' en biedt een uitgebreid aanbod van culturele en educatieve aangelegenheden voor scholen. Onze gegevens:

PRAKTISCH

Aangeboden door: Hagelands Vredesmuseum

Adres: Oudepastoriestraat 22
3390 Tielt-Winge

Provincie: Vlaams-Brabant

Telefoon: 016 35 52 32

Fax:

E-mail: octaaf.duerinckx@chello.be

Website: www.meensel-kiezegem44.be

Openingsuren tijdens de werkuren en op afspraak

gids aanvragen aan gemeentebestuur -
ann.verrek@tielt-winge.be - tel. 016 53 66 94

Voordelen met de lerarenkaart: gratis met lerarenkaart
i.p.v. € 1

Toegang voor scholen: korting voor scholen
€ 0,50/ll voor groepen vanaf 20 personen

EDUCATIEF

Educatief aanbod: pedagogische handleiding
rondleidingen op afspraak
werkbladen
workshops

Educatief medewerker(s)

Geschikt voor: lager 3-4
lager 5-6
sec 1-2
sec 3-4
sec 5-6

Sluit aan bij volgende vakken: geschiedenis
godsdienst
levensbeschouwing
MAVO
PAV
wereldoriëntatie

wat krijg je te zien?

In dit museum kan je de oorlogsjaren volgen vanaf de inval op 10 mei tot de bevrijding. De collectie schenkt speciale aandacht aan de dramatische gebeurtenissen in de deelgemeente Meensel-Kiezegem. Aan de hand van foto's en voorwerpen krijg je een idee van de waanzin van WO II.

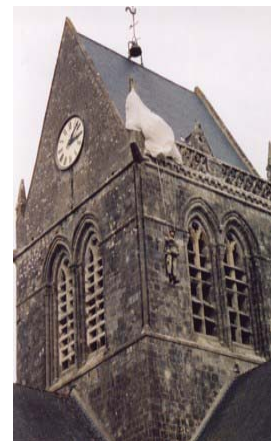
Je kan in het museum terecht met je leerlingen (vanaf de derde klas basisonderwijs). Van de gids krijg je een beknopte uiteenzetting. Nadien ga je in groep met vragenlijsten aan de slag om de oplossingen te vinden op indringende, aangepaste en leerrijke vragen. Vanaf mei haal je de vragenlijst van de site; de bladen met de oplossing verkrijg je bij je bezoek aan het museum, mits een kleine bijdrage.

Vooraf geschikt voor leerlingen vanaf het 4de jaar lager onderwijs tot en met het 6de jaar secundair.

Normandië 2008

Enige tijd geleden waren er enkele vragen betreffende een eventuele reis naar Normandië. Tijdens onze Neuengammereis kwam dit weer ter sprake en er waren al medereizigers die zich wilden inschrijven. Het is echter zo dat er voldoende belangstelling moet zijn alvorens wij besluiten deze unieke trip te ondernemen. Het zou een vierdaagse reis worden van 3 tot en met 6 juli 2008. De tocht staat bijna volledig in het teken van de landingen op 6 juni 1944 van de geallieerden. Zo bezoeken we o.a.: Het grootse "Memorial de la Paix" in Caen, Omaha Beach met het immense Amerikaanse kerkhof te St. Laurent sur mer (denk aan de film "Saving private Ryan"), de "Pointe du Hoc", Port en Bessin, Ouistreham, Utah Beach, St Marie du Mont, St Mère Eglise en het Airborne museum, het Duitse kerkhof van La Cambe, de "Pegasus Bridge", de kunstmatige haven van Arromanches, Bayeux met het Brits kerkhof en museum (hier kan ook de wereldberoemde tapisserie van reine Mathilde worden bezocht), de "Pont des Belges" te Deauville (brigade Piron) en Honfleur. Uiteraard rijden we over de gigantische pont de Normandië van meer dan twee kilometers lang. Dit is een greep uit deze vierdaagse. Later verneemt u er meer over. Indien we in januari een twintigtal gegadigden hebben gaat het door. Inlichtingen en het nemen van een optie bij Oktaaf Duerinckx (oktaaf@meensel-kiezegem44.be). Degenen die deze organisatie van de Stichting Meensel-Kiezegem'44 al meemaakten zullen deze reis van harte aanbevelen.

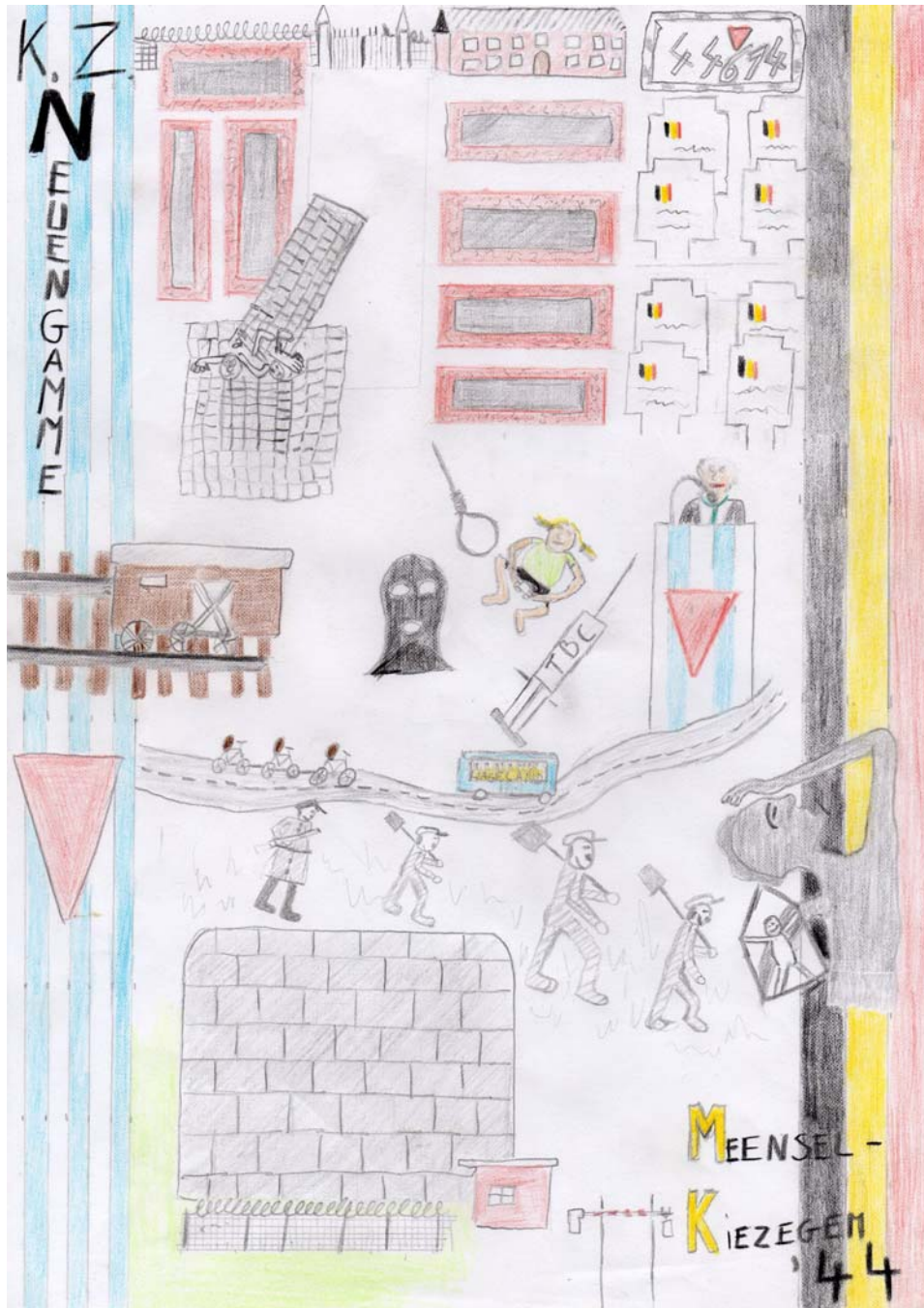

Aan de toren van St. Mère Eglise bleef de Amerikaanse Para 'John Steel' met zijn valscherf hangen.

VAANDRIG JAN

Naklanken over de Tiende Herdenkingsreis door onze vaandrig Jan Van Gramberen.

Om indrukken te verwerken grijpen de meesten naar de pen of de pc. Onze jongste medereiziger naar Noord-Duitsland, Jan Van Gramberen, wil zich alles al tekenend herinneren. Vandaar ook deze neerslag in beelden. Er waren zoveel blijvende belevissen dat zijn tekening als 't ware een zoekplaat werd. Bij nader bekijken van dit werk zien wij de volledige reis terug.

- het nieuwe Neuengamme
- het kerkhof van Meensel
- de beestenwagon
- het gevangenisnummer van zijn overgrootvader Louis Decock (44614)
- het monument van farge (vernietiging door arbeid)
- ons eigen beeld: de Wanhoop van Meensel-Kiezegem
- de bunker van Farge

- de drie "eikels" op de fiets
- onze autocar
- het drama van Bullenuserdamm (beul-strop-spuut-kind)
- academische zitting in Bremen (voorzitter Guido)
- de Moorsoldaten
- aan de zijanten de nationale driekleur en de kleuren van de gevangenen.

GETUIGENISSEN & DE EIKELS

8ste druk (herwerkte versie) pas uit.

Getuigenissen, het standaardwerk over Meensel-Kiezegem'44, terug uitgebracht.

De Stichting Meensel-Kiezegem'44 heeft gezorgd voor een vernieuwde versie van "Getuigenissen" van Oktaaf Duerinckx. In een nieuw kleedje gestoken wordt dit boekwerk aangeboden voor 17,50 euro. Het is te verkrijgen via de medewerkers van de Stichting Meensel-Kiezegem'44.

In deze 8e druk zijn naast de herziening enkele nieuwe hoofdstukken afgedrukt. Er is bvb het relaas van de 6-jarige Oktaaf zelf die met een Leuvense dame zijn vader trachtte te bezoeken in het bezette Leuven (dit verhaal kreeg verbod van de redactie van het boek "Oorlog in Tielt-Winge" om in dit interessante werk te verschijnen). Ook het verhaal van Pros Janssens en zijn gevangenzetting in Breendonk wordt door Guido Hendrickx uit de doeken gedaan (hier was ook een verbod mee gemoeid: de naam van Pros Janssens, jarenlang voorzitter van de vereniging van Politieke gevangenen van Meensel-Kiezegem, mocht niet geplaatst worden op het enorme kruis op het Meensels kerkhof naast de andere namen van weergekeerde gevangenen).

Het zetwerk en lay-out werden verzorgd door Tom Devos, de meeste foto's zijn van Marc Cauwbergs en Oktaaf Duerinckx tekende voor de eindredactie.

Andere uitgaven van de Stichting Meensel-Kiezegem'44:

- DVD "Meensel-Kiezegem '44" Korte + Lange Versie € 20
- Boek "Liederen & Gedichten rond WOII" € 12,5
- CD "Liederen & Gedichten rond WOII" € 12,5
- Dichtbundel "Ik kwam terug", Ina Stabergh, Tweetalig (NL/DE) € 8
- DVD "10 jaar Herdenkingsreizen", Marc Cauwbergs, Sara Cauwbergs & Tom Devos € 12,5

Actie door de Eikels.

In ons volgend nummer een verslag over hun belevenissen.

CONTACTEER ONS

Voor al uw vragen of suggesties kan u terecht op
www.meensel-kiezegem44.be of info@meensel-kiezegem44.be

Hagelands Vredesmuseum

Huize Hageland, Oude Pastoriestraat 22, 3390 Tielt-Winge
Geleide rondleidingen, elke derde zondagnamiddag van de maand
Reservaties: Tel. 016/53 66 94, e-mail: ann.verrek@tielt-winge.be

Guido Hendrickx, Binkomststraat 56, 3391 Meensel-Kiezegem Tel 016/487878
Marc Cauwbergs, Binkomstraat 42, 3391 Meensel-Kiezegem, Tel 016/635854
René Cauwbergs, Glabbeeksesteenweg 93, 3390 Sint-Joris-Winge, Tel 016/632460
Tom Devos, Wingerstraat 12, 3390 Sint-Joris-Winge, GSM 0499/537896
Freddy Duerinckx, Gellenberg 107, 3210 Lubbeek, Tel 016/621238
Oktaaf Duerinckx, Karekietenlaan, 30 3010 Kessel-Lo, Tel 016/355232
Rudi Peeters, Kerkstraat 85, 3391 Meensel-Kiezegem, Tel 016/635820, GSM 0486/104960
Evrard Van Goidsenhoven, Hamelendreef 27, 3300 Tienen, GSM 0476/324401
Valère Van Gramberen, Bleukenweg 27, 3390 Tielt-Winge, Tel 016/631920
Alfons Vuchelen, Henri Dotremontstraat 6, 3320 Hoegaarden, Tel 016/634955
Betty Vuchelen, Stoopkensstraat, 110 3320 Hoegaarden Tel 016/767936

Abonnement!

U ontvangt deze nieuwsbrief omdat u geaboneerd bent. Inschrijven om de nieuwsbrief via de post te ontvangen kan steeds door een kleine jaarlijkse bijdrage in de druk- & portkosten. Gelieve dus daarvoor een minimumbedrag van 5 Euro over te schrijven op ons rekeningnummer (146-8037688-15) met vermelding "Nieuwsbrief 2007 – Naam – Adres".

De Nieuwsbrief is wel gratis beschikbaar via e-mail. Inschrijven kan op nieuwsbrief@meensel-kiezegem44.be. Een extra vrijwillige bijdrage wordt doch altijd geapprecieerd.

Ons helpen kan via rekeningnummer 149-0567841-75 - "Stichting Meensel-Kiezegem '44"

